

[Henning Rasmussen]

Jeg er ked af, at indenrigsministeren, der har været med i forhandlingerne før som medlem af Folketinget, fortsætter med påstanden om, at det er den samme ramme, og siger, at der bare er tale om en forskel i opfattelsen af, hvad den rigtige ramme er, på 150 mio. kr. Jeg skal meget gerne under udvalgsarbejdet dokumentere, at der allerede dengang var tale om en større forskel i opfattelsen mellem KL og regeringen end 150 mio. kr., og at der i dag er tale om en langt større difference i opfattelsen af, hvad aftalen rigtigt fortolket går ud på.

Specielt for Amtsrådsforeningens vedkommende ligger det ganske klart, at der var en betydelig forskel i opfattelsen af, hvordan man skulle forstå den aftale, der blev indgået i maj 1986. Der var altså allerede for længe siden en betydelig forskel i opfattelsen. Jeg er helt sikker på, at min opfattelse vil kunne dokumenteres under udvalgsarbejdet.

Når indenrigsministeren siger, at hverken regeringen eller de kommunale organisationer ønsker skattestigninger, vil jeg gerne minde om, hvad vi tidligere har talt om i dag. Det, der er hovedårsagen til, at amtskommunerne i 1988 har et større behov for finansiering, end de havde for 1987, er, at regeringen og folketingsflertallet vedtog, at man skulle skære bloktilskuddene ned med 2 mia. kr. Under de omstændigheder kan man ikke forvente, at det er muligt for amtskommunerne at holde uændret skattetryk, for det svarer til en skattestigning på 0,6 pct. Regeringen har direkte gennemtvunget den skattestigning, der kom i amtskommunerne. Deponeringsordningen har ydet et væsentligt bidrag til skattestigning i primærkommunerne.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Det, som indenrigsministeren sagde, lød jo meget smukt, men jeg ved ikke, hvor meget vi skal give for aftaler, der er opnået efter revolvermetoden, og når indenrigsministeren nu siger, at regeringen ønsker sig en frivillig aftale og gerne vil have et forhandlingsresultat, der peger nogle år ud i fremtiden, sammen med kommunerne, synes jeg, at det helt oplagte spørgsmål til indenrigsministeren må være: er regeringen parat til at forhandle uden at holde en revolver imod de kommunale organisa-

tioner og sige: pengene eller livet? Det var jo det, der skete i 1986. Er man parat til at lade være med at forhandle under trussel?

Forudsætningen for, at regeringen kan få det forhandlingsresultat, som regeringen selv ønsker sig, er, at vi starter med at vedtage det socialdemokratiske forslag. Formanden for Kommunernes Landsforening har klart og utvetydigt sagt, at man er meget parat til at forhandle med regeringen, men forudsætningen må være, at man starter med at fjerne det, der ikke var en del af aftalen i 1986, og at regeringen derefter optager forhandlinger uden at starte med at sige: Hvis vi ikke bliver enige, gør vi noget, der er meget værre end den minimumsgrænse, som vi er parat til at gå ind på.

Er dette sidste forhandlingsteknikken, tror jeg aldrig, vi får kommunestyret og det amtslige styre til at fungere og dermed heller ikke det nære demokrati – det, som Venstre holder festtale om, og som hedder Det Nære Samfund.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Det er altså en urimelig påstand her at hævde, at kommunerne under de forhandlinger, der har været gennemført, handlede under trusler. Det var ligeværdige partnere, sådan som jeg oplevede dem i deres udtalelser til offentligheden – vi deltog jo ikke i forhandlingerne. Det er klart, at en regering og et folketing altid har en særlig mulighed for gennem lovgivning at få det sidste ord i en sag, men jeg synes ikke, det er rimeligt at sige, at man handlede under trusler; ellers havde de kommunale organisationer selvfølgelig ikke indgået en frivillig aftale, som de bagefter sagde var tilfredsstillende, og som de i udvalget har bekræftet de stod ved og ønskede at stå ved.

Derfor vil jeg også anholde hr. Henning Rasmussens udtryk: at kommunerne fik pålagt en ramme. Det fik de ikke, de forhandlede sig frem til en ramme. Det er rigtigt, at der var en nuanceret opfattelse af, hvad der faktisk var brug for af midler, men ikke i den størrelsesorden, som vi her taler om.

Derfor må jeg spørge endnu en gang: hvor er grænsen for, hvad kommunerne bare kan gøre på det økonomiske område, hvis man skal anlægge et overordnet samlet samfunds-